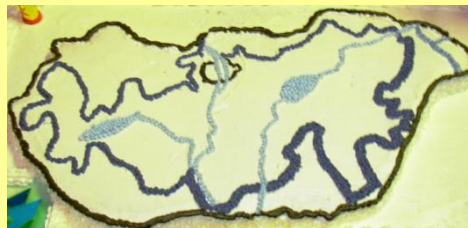

KÉK KÖR

Körbe gyalogoltuk Magyarországot

Még nem jutott eszébe az illetékeseknek, hogy a Kék-kör teljesítéséért valami szép kitűzött kapjon a szegény turista. Kitűzheti az OKT, a DDKT (nem valami szép) és az AK jelvényeit külön-külön és együtt, de egy KK kitűzővel nem dicsekedhet el. Pedig az lenne az igazi!

Magyarország kicsi, de nekünk tíz évbe telt mire körbeértünk. Kiemelkedő sportteljesítménynek igazán nem mondható, egész életre szóló élményt azonban, csak így szerezhettünk. Meg kellett néznünk nem csak a kék-út látnivalóit, de azt is, ami innen elérhető közelségben volt.

Így **144** nap alatt, közel **3000** kilométeres gyalogúton és buszos kitérőkkel járhattunk:

- **382** településen
- **89** múzeumban, tájházban és faluházban
- **45** templomban
- **42** kastélyban és várban
- **8** arborétumban
- **51**, a fenti kategóriákba nem sorolható egyéb helyen: különleges természeti szépségek, kisvonatok, temetők, ipari műemlékek, szobrok, emlékfák, és a többi....

Az adatokat nem nehéz számba venni, meg is tesszük mindig, hiszen valahogy mérnünk kell a teljesítményünket. Másoknak bemutatni mit is „művelünk”, pedig szinte csak így lehet.

Amiről csak dadogni lehet, az a lényeg: 30-40 ember közös akarata, tíz év erőfeszítése, öröme, egymás elviselésének művészete. Fellángoló viták, bocsánatkérések-megbocsátások, alig kielégíthető érdeklődés minden iránt, ami szembejön, figyelmességek, ugratások, a túratársaknak süttött sütemények, az utakra félretett pálinkák és borok, és még nagyon sok minden, ami észrevétlenül összekötött bennünket.

Nem lehet beszámolni a természet örök szépségéről, a hegyek fenségéről, a vizek csobogásáról, a kora reggeli pacstasztóról, a mezők virágairól, az őzek száguldásáról, a völgyekben megbújó falvakról, az oly közelinek vélt, ám kilométerekre levő templomtornyokról, a fehérló sziklákról, a puszta végtelenségéről.

Nem lehet elmondani a gyaloglás örömét és kínját.

Csak nekünk emlék a megállni, enni, inni vágyás és a túravezető „érzékletlensége” földi kínjaink iránt. Miért rohan az eleje? Hol a vége? Miért nem pihenünk? Miért itt pihenünk? Mit „egerésztek már? INDULÁÁÁÁÁS!!!!

Lesz kocsmá? Már megint a kocsmá!

Ki nincs itt? Mindig rá kell várni! Miért állunk? Eltévődünk? Mennyi van még vissza?

Vannak dolgok, melyeket a közös emlékezet őriz. Például a csempezkopácsi templom, a Nagy-Gete izzasztó meredeke, a csereháti gombavacsora, a turkevei kényelem, és ugyanazon a vidéken a kanyarokkal tűzdelt Hortobágy-Berettyó, a ferde vízések útja a Mecsekben, a szajki kemping retró hangulata, a Vadása-tó, a Mária-szakadék a Vértesben, a balaton-felvidéki tanúhegyek, és még sok más...

És emberek, akikkel találkoztunk. Kedves falusiak, akik mindig megkérdezték hova megyünk. És mi, ámulatukat látva, végre dicsekedhettünk egy kicsit. Beszédes kocsmárosok és a kocsmák „törzsvendégei”, akiktől megtudhattuk: mi újság van náluk. Felkészült és kedves idegenvezetők, tájházak és múzeumok „gazdái”, elkötelezett szakemberei. Papok, lelkészek és apácák, akik (bocsánat!) olyan jó fejek voltak!

Voltak nekünk sofőrjeink is. Kilencet fogyasztottunk el a tíz év alatt. Legtöbbjük gyorsan megtanulta kik közé is keveredett, sőt turistává vált! Volt, aki tökéletesen alkalmazkodott és sportot csinált abból, hogy a lelegehetlenebb helyekre is eljött értünk, buszával „követve” a kékjelzést. Volt, akinek a füléről nem jött le a mobiltelefon, volt, aki alig várta, hogy elmúljon fölüle a „baj” amit mi hoztunk rá. Utóbbiak kevesen voltak. Buszvezetőink többsége családtag lett nálunk.

És amin sokat nevettünk: minden kényelmetlenség, főleg a szálláshelyeken. Csomaghegyeken átlépkedni, az „őskáoszban”

kiigazodni, hol is az a póló, ami épp most kellene, kutyaórla emlékeztető lakhely, amiről nem gondoltuk volna, akár nyolcan is elférünk benne, emeletes ágyak, ahol az emeletre nem vezetett semmi, örökre csukott vagy éppen nyitott ablakok, és fogas sehol, de sehol! De azért reggel jött vagy főtt a kávé, kopogtatott a pálinkás-ember és új nap indult, új várakozásokkal.

Még jó, hogy kevés alkalommal áztunk el, mert a legtöbb hely nem ilyen cécóra lett kitalálva.

A csapatunk is sokat változott. Az egyesület megalakulásakor, a kéktúra megkezdésének első éveiben nem volt ritka a 40-45 fős részvétel. Aztán családi vagy egyéb okok miatt fogyatkoztunk kicsit. De jöttek mások, akkor még gyorsan bepótolható lemaradásokkal. Ők zömmel maradtak is. Voltak átfutó vendégeink néhány évre vagy alkalomra.

Voltak szakítások.

Volt bánat és félelem társaink súlyos betegségei miatt. Volt nagy öröm a felgyógyulásukra.

És van gyász. Két társunkat veszítettük el.

Kovácsné Marika, aki most hagyott itt bennünket, olyan közel volt a célhoz! Teljesítette az OKT-t. Egy szakasz hiányzott a Dél-Dunántúlról, éppen az Őrség, ahová szívesen kísértük volna el és az Alföldről hiányzó rész sem volt sok.

Nagy veszteségünk az ő halála!

Akik körbeértünk, tizennégyen vagyunk. Ketten, Bácskai Gyuri bácsi és Márkus Peti, nem mindig velünk gyalogoltak, 12-en azonban 10 évig együtt.

Legyen itt a teljesítők neve:

1. Bácskai György
2. Dr. Bencze Erika
3. Juhászné Hartmann Márta
4. Dr. Katona Klára
5. Kis Ilona
6. Maka Judit
7. Márkus Péter
8. Mátyásházi Anna
9. Orbán István Csaba
10. Pinczi György
11. Rajki Sándor
12. Rajki Sándorné
13. Semperger Józsefné
14. Tóthné Kelemen Mária

És milyen Magyarország így körbegyalogolva?

Nem más, mint amilyennek hittük. De más tudni, hogy gyönyörű! Nekünk az!
Jó lenne még látni, hogy boldog is!

A szervező utóirata:

Jó volt Veletek! Sajnálom is, örülök is, hogy vége.

Sajnálom, mert bár van még megismerni valónk számtalan, az már nem lesz ilyen végtelennek tűnő vándorlás. (Nincs is már 10 évem, mármint gyalogolni)

Örülök, mert sikerült. Igaz, legjobb úton lenni, de minden út akkor lesz teljes, ha a végére érünk. Megtettük, megtehettük!

Talán vissza-visszatérhetünk még egy-egy tájra a társainkkal, akik még az út vége előtt vannak.
Köszönök minden segítséget, türelmet, megértést és leginkább azt, hogy ez az út közös élményünk és boldogságunk lehetett.

2012-06-09

Rajkiné Marika

